

тя? А пакъ нѣкои жени направо се обръщаха къмъ мене и ме питаха:

— Има ли страхъ?

— Нѣма нищо, — отговаряхъ имъ азъ, като се стараяхъ да се покажъ колкото е възможно спокойнъ и да ги не плашъ безполезно; но не зная до колко сполучвахъ, защото и моята душа не бѣше съвсѣмъ спокойна. Въ главата ми се въртяхъ мисли, които произлѣзваха все отъ единъ источникъ и пакъ къмъ него се възвръщаха, — мисли за приближаването на опасността, и отъ тая точка зрѣния азъ глѣдахъ върху всичкитѣ предмѣти що минаваха прѣдъ очитѣ ми, и върху всичкитѣ хора, отъ прегърбената стара бабичка която може-би преживѣва своитѣ послѣдни дни, на до малкото дѣтенце, което весело пълзи при нозѣтѣ на майка си и нищо не знае какво се върши около него; на всичко азъ глѣдахъ отъ точка зрѣния на разрушения, пожаръ и всеобщо избиванье на челоуѣцитѣ. Читателътъ ще погрѣши ако помисли, че азъ самъ искусвенно се настроявахъ на такъвъ тонъ отъ «гражданска скърбъ»; не, това настроение се появяваше неволно, и нужно бѣше нѣщо твърдѣ силно за да го промѣни; трѣбваше да се промѣнятъ самитѣ околности; а пакъ то — вървишъ по улицитѣ, разглѣждашъ и се питашъ: гдѣ ли може да намѣри спасение такъвъ челоуѣкъ, който нѣма оружие въ рѣцѣтѣ си за да се впусне въ бой, та ако не побѣди то понѣ да умре въ не равната борба. Къдѣ може той да се скрие? Въ къщи ли? Въ къщи ще го намѣрятъ и ще го изгорятъ. Въ дворѣтъ ли? На улицата ли? Нѣма гдѣ и нѣма надѣжда за отърванье. Какво да прави ако ме зава-